
WEEKBLAD
PEP
Nr. 35
31 aug. 1968
35 ct. per week
losse nrs. 45ct.
België 7 fr.
Een
nieuw
avontuur
van
ROBBER

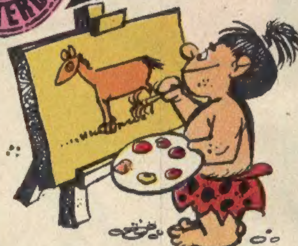

GODEN TE PAARD

Mensen hebben door de eeuwen heen een onmetelijke eerbied voor paarden gehad. De oppergod Odin van de Noormannen bijvoorbeeld bereed het beroemde ros Sleypnir en stuurde zijn Walkuren te paard naar de slagvelden om de gesneuvelde krijgers op te halen en naar het Walhalla te brengen. Kijk naar de uitneemplaat die Hans G. Kresse voor dit nummer van PEP schilderde.

DAT PAARD

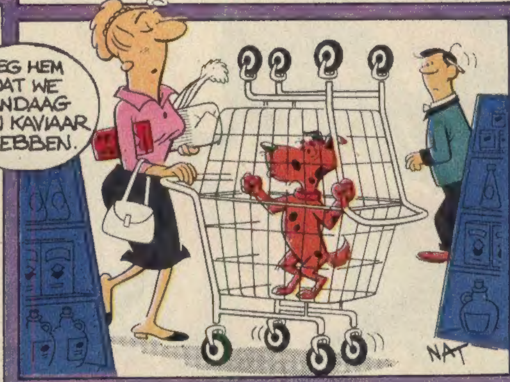

Naar aanleiding van het verhaal „Toenga en de Zwarte Hengst" dacht ik dat de zwarte hengst verkeerd is getekend. Immers, op de Pepplaat met paarden (PEP 21) staat dat de eerste paarden geen hoeven hadden. Kunt u hier een verklaring voor geven?

René Dubbeldam, Sleeuwijk

De eerste paarden waren er veel eerder dan de eerste mensen, dus veel eerder dan de zwarte hengst.

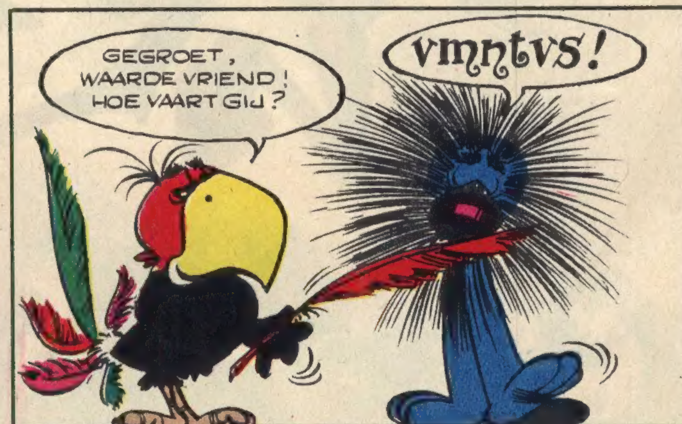

PEP Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam. Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of f 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020 729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

MOET IK PEP SCHRIJVEN

HIERBIJ

Hierbij stuur ik u een foto van de crosser Adrie van de Berg uit Rhenen. Kan die in het blad? U heeft namelijk een foto geplaatst van Frits Selling op zijn Greeves en Adrie van de Berg heeft ook een Greeves. Hij rijdt machtig goed met zijn negentien jaren en kan het nog heel ver brengen. Als u de foto niet plaatst, zullen de supporters van Adrie PEP opzeggen.

Een supporter van Adrie die onbekend wenst te blijven.

Op anonieme brieven gaan we NOOIT in en de foto was te slecht van kwaliteit om in het blad te zetten.

PEP

PEP is blits, hip, slap, knurft, meinig, anti, super, goed, best, fijn, lollig, krachtig, top, heerlijk, knots, super de luxe, uit, geweldig, formidable, einde, uitneembaar, krimeneel, onuitneembaar, uit de kunst, toppunt, onuitputtelijk, dolletjes, plezierig, groots, kneuvelig, grappig, waardig. Met de beste groeten,

Hans van Eynsbergen, R'dam

GELUK

In PEP 24 staat een en ander over Japanse motoren. Hierin worden een paar technische gegevens verstrekt over de Honda CB 450. De foto die er bij staat, is echter van de Honda CB 72. Technische gegevens: 250 cc, 155 km/uur, 24 pk bij 9000 toeren, en vier versnellingen. Het kan ook een foto van Honda 77 geweest zijn omdat die twee modellen eender zijn. Specificatie: 350 cc, 165 km/uur, 28,5 pk bij 9000 toeren, vier versnellingen. De modellen worden geleverd met een elektrische starter. Kick-starter is natuurlijk ook aanwezig.

A.G. van Doorn, Lochem

Het verheugt ons je te kunnen vertellen dat wij het goed hadden. Het was een CB 450! Vraag het eens aan een andere deskundige!

ONZIN

Telstar en Volendam zouden niet de moeite waard zijn om in PEP te zetten, schrijven Dries de Kinderen en Peter Jongkind in PEP 22. Alleen Cruyffies en Keizers mogen van die jongens op de foto. Walgelijke onzin, zeg ik.

Jos Heyman, Steenbergen

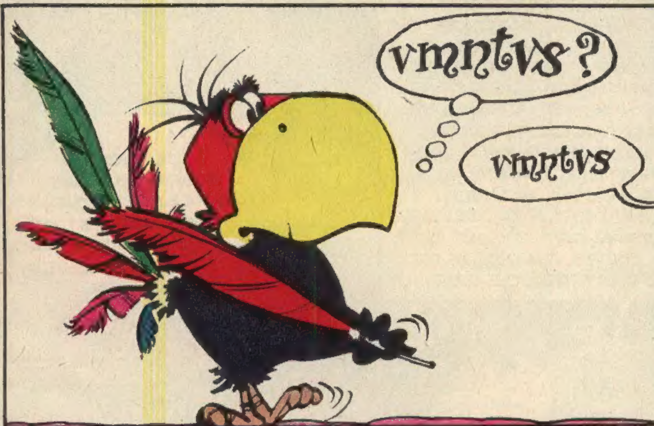
PEP

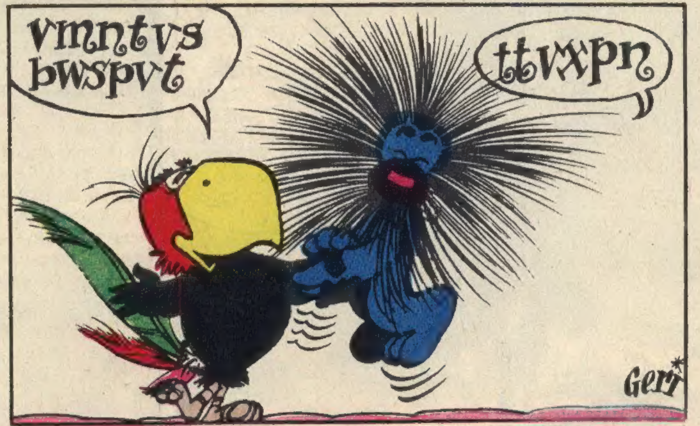

HEEFT VEEL AFTREK

DEZE WEEK:

ZM SPREEK UIT ALS: SKBLLLZ — door: Geri

van PEP, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren op geven met vermelding van oud en nieuw adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan PEP, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam.

luitenant

BLUEBERRY

OP WEG N

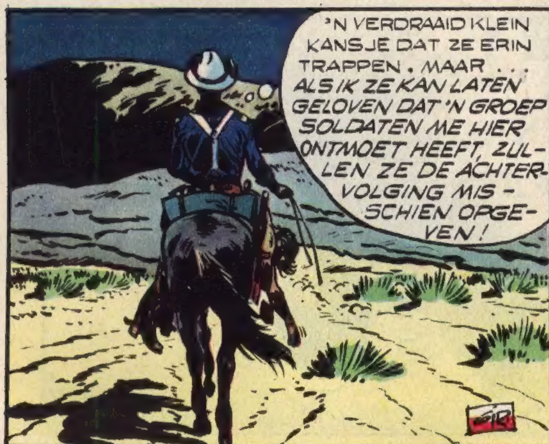
Blueberry heeft het onmogelijke gepresteerd: met behulp

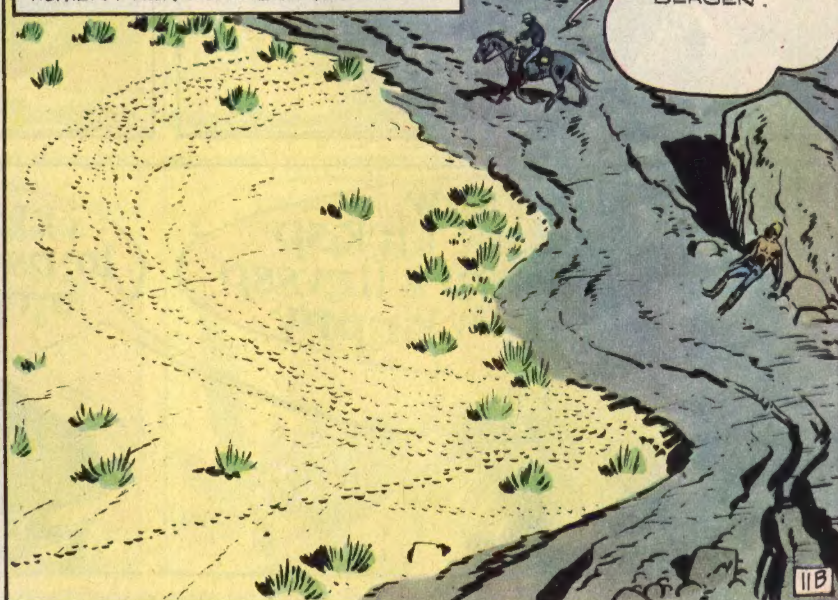

AAR COCHISE

n een poema heeft hij luitenant Graig weten te redden uit handen van Quanah!

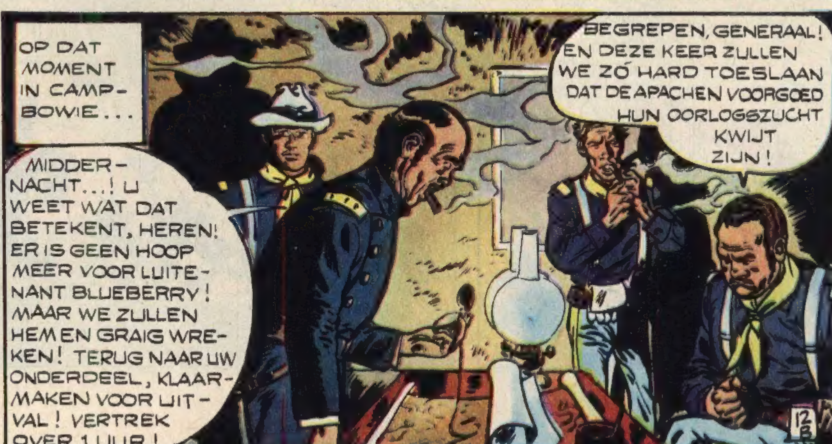

WORDT VERVOLGD

TEK: MATENA TEKST: BANDA

DE ARGONAUTJES EN DE OLYMPISCHE VLAM

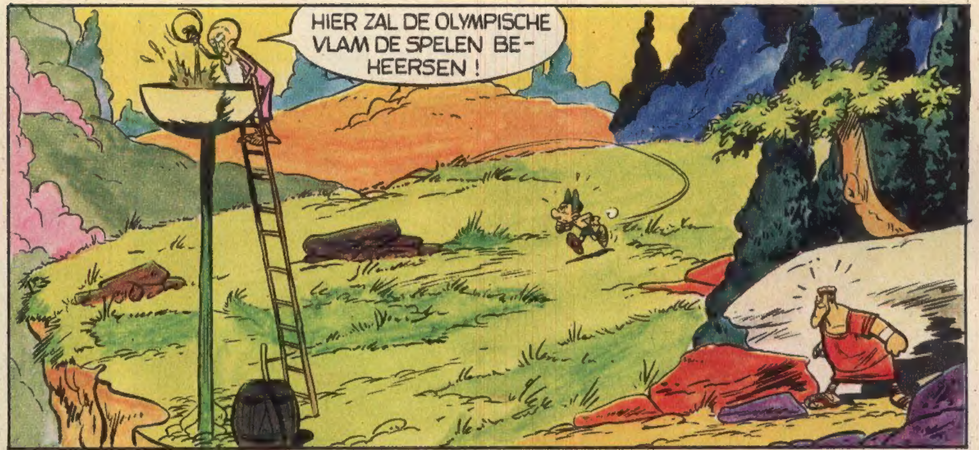

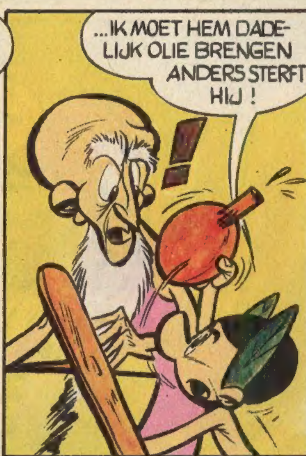

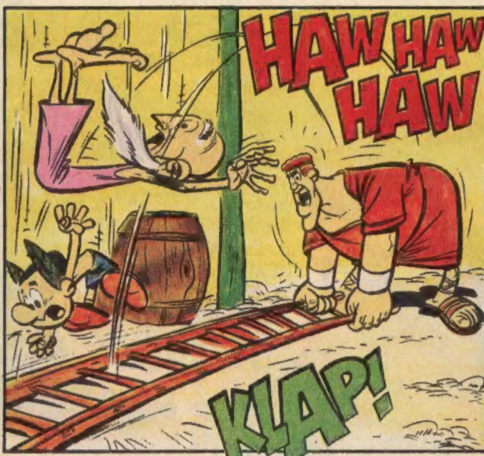

DAN GA IK VOORUIT OM OLIE TE HALEN!

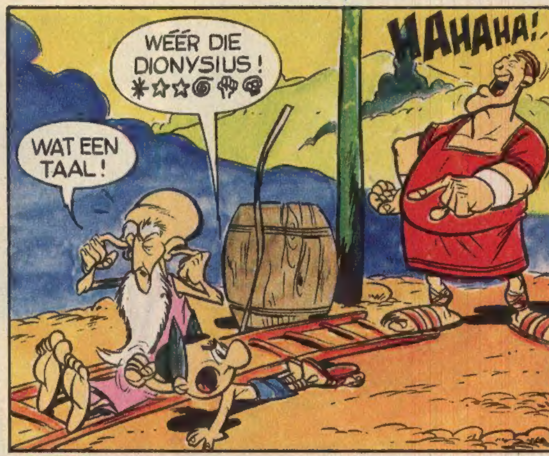

HIER ZAL DE OLYMPISCHE VLAM DE SPELEN BEHEERSEN!

AH, FAKKELDRAGER! MAAR WAAR IS DE VLAM?
DIE STAAT OP EEN KLEIN PITJE!

...IK MOET HEM DADELIJK OLIE BRENGEN ANDERS STERFT HIJ!

LAAT MAAR STERVEN! DE SPORTGEEST MAG NIET ONDER DE OLIE ZIJN!

HAW HAW HAW
KLAP!

HAHAHA!
WEÉR DIE DIONYSIUS!
WAT EEN TAAL!

MAAR IK *MOET* OLIE HEBBEN!

TEVEÉL OLIE... PFFF...OP DE PAAL!
NEEM HET DAN UIT HET VOORRAADVAT.

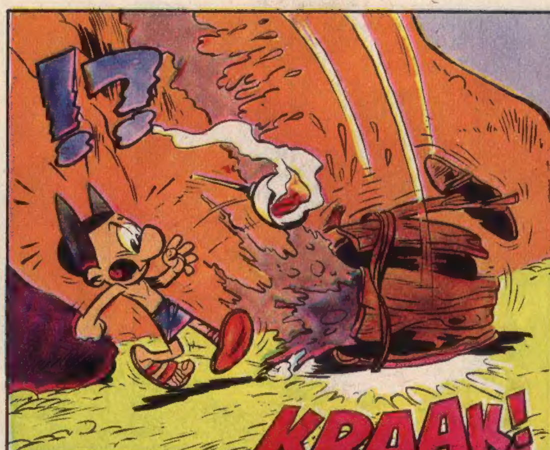

HAD DAT METEEN GEZEGD!
HELA! BLIJF AF!

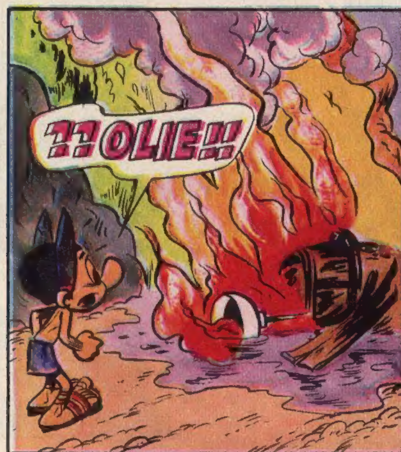

WIE DEZE OLIE WIL HEBBEN...

...MOET HET MAAR VAN DE HELLING LIKKEN, HAHAHA!

ALS POLLUX NIET GAUW MET OLIE KOMT, IS HET MET DE VLAM GEDAAN!

!?
KRAAK!

??OLIE!!

DE BERG-WAND DRUIPT ERVAN!

HÉ, ONDANKBARE VLAM, GA ER NU NIET ALLEEN VANDOOR, WACHT OP JE FAKKELDRAGER!

MAAR DE VLAM IS NIET MEER TE STUITEN...
?
?

AH, DIT IS EEN GROOTS MOMENT. DE ZUIVERE SPORTGEEST HERNEEMT ZIJN PLAATS IN OLYMPIA!...

NOG NOOIT HEEFT DE OLYMPISCHE VLAM ZO DUIDELIJK AAN DE HEMEL GESTAAN! DE-ZE SPELEN ZULLEN BEHEERST WORDEN DOOR EEN EERLIJKE, SPORTIEVE GEEST!

EN VOOR DE ARGONAUTJES NIEUWE LAUWEREN . . .

KLAP! KLAP! BRAVO! HOERA! HOERA! KLAP! BRAVO! BIS! BIS! BIS! KLAP! KLAP!

BRAVO!

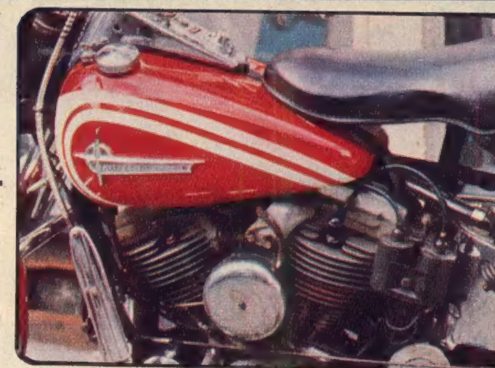
HIEP HIEP HOERAAAA!

DICK MATENA 68

EINDE

DE ONSTERFELIJKE BUFFELS

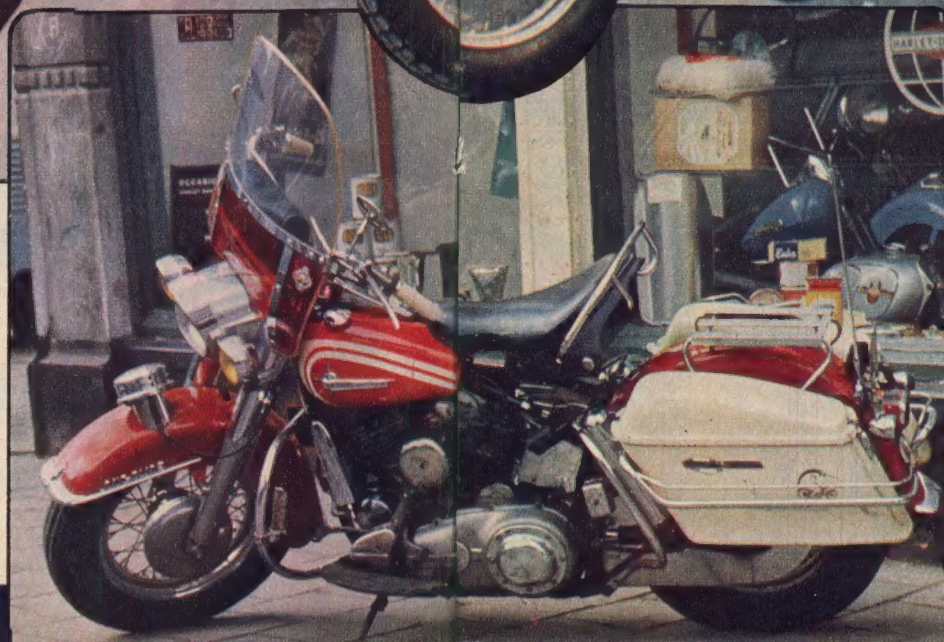
Niet gebouwd, maar geschapen. Om trots en ongenaakbaar over 's heren wegen te razen

Toen in die onvergetelijke meidagen van 1945 Amerikanen en Canadezen ons land binnendenderden en de gehate Duitsers voor zich uit jaagden, daverden aan de spits van de stoottroepen de donderende motoreskadrons van groengeschilderde Liberators, oftewel Bevrijders.
Sindsdien is de bevrijding van Europa en Nederland onverbrekelijk verbonden met het roemruchte Amerikaanse motormerk dat zijn 750 cc Liberators de strijd instuurde: Harley Davidson.

Harley Davidson is volstrekt uniek in het walhalla van de motorfietsen. Er zijn motoren die sneller gaan, er zijn machines die je soepeler door bochten drukt, en zijn wegligging wordt misschien niet overtroffen, doch wel benaderd en zelfs geëvenaard. En toch, tòch is Harley Davidson van aparte klasse. Zijn talloze vereerders, overal ter wereld, noemen hem zelfs van hoge adel. Waarom die trouw aan de simpele initialen H.D.? Wat maakt de Harleys zo anders? Vraag het ons niet. Bekijk de foto's slechts en het wordt al iets duidelijker.
Uitgesproken mannelijke motoren zijn het. Monumenten in staal, chroom en gietwerk. Niet gebouwd, maar geschápen om trots, glorieus en ongenaakbaar over 's heren wegen te razen.
Gigantische mastodonten uit het land van Uncle Sam, waar — naar men zegt — alles groter, beter, kolossaler en sneller is.
Majestueuze machines, pronkend met hun cowboy-zadels, stalen zijtassen, koplampen, chroom en accessoires.
Nonchalant zijwaarts leunend op zijn kloeke standaard, lonkt hij met het brede, opgebogen hertegewei-stuur, imponeert hij door zijn geweldige 1200 cc viertakt-twin kopklepper die een voornaam geronk aan de uitlaten ontlokt.
Maar nòg weet je niet waaraan de Harley zijn onsterfelijke faam te danken heeft. Dat ontdek je pas als je wijdbeens op het kolossale zadel zetelt. Als je met gestrekte armen het brede stuur omvat, als je voeten op de treeplanken rusten en de elektrische starter de krachtbron tot leven brengt.
Bij de eerste draai aan de gashendel ontdek je zijn ingehouden kracht en pas op de snelweg komt de Harley tot volledige ontplooiing van al zijn verborgen kwaliteiten en capiciteiten.
Dan merk je wat motorrijden, of beter, Harley rijden is! Want dat is het verschil dat elke Harley-piloot je zal trachten duidelijk te maken: motorrijden is heel wat anders dan voortijlen op een Harley Davidson. Wanneer de toomloze twin trillend van spanning zijn omwentelingen maakt en gedwee luistert naar elk commando van de gashendel en ontstekingsdraaigreep, voelt de fier rechtop zittende berijder zich de koning van de weg en tegelijk de dienaar van de reus die hem draagt naar de toppen van motorisch geluk.
Bijna 600 Nederlanders kennen dat onbeschrijflijke gevoel. Zij zijn verenigd in Harley Davidson clubs in Amsterdam, Haarlem, Utrecht, Den Haag en Enschede, en zij weten dat duizenden afgunstigen ze naar de ogen kijken.
Want de Harleys liggen niet voor het opscheppen. De nieuwste buffels, zoals deze zware kanonnen wel worden genoemd, komen praktisch niet naar Nederland, want ze zijn schrikbarend duur. Zo'n 1200 cc geweldenaar met alles dr' op en dr' an moet een 8800 tot 12.000 gulden opbrengen en de modellen uit de lichtere en snellere Sportsterklasse (750 cc raketten met een top tot circa 240 km/uur) kosten wel een paar mille minder, maar dat zijn weer niet de èchte buffels. De Harleys die over de Nederlandse wegen ronken, zijn daarom de oudere jaargangen, die van 1950 tot 1960 de hypermoderne H.D.-fabrieken te Millwaukee (Wisconsin) verlieten.

Vier buffels op 'n rijtje, gewichtige knapen van zo'n 300 kilo. Naast elkaar staan hier te pronken een 1200 cc Duo Glide, een 900 cc zijklepper, een 1200 cc kopklepper en een 750 cc-er, eveneens met zijkleppen. Onverwoestbare mastodonten, tweedehands peperduur, nieuw voor Hollanders, een schier onbetaalbare klap . . .

Dit is de 1200 cc Harley kopklepper. Een lust op de weg, een last in de stad. Slechts weinigen kunnen deze geweldenaar goed besturen. De bediening van de ontsteking met de draaigreep links vereist grote technische vaardigheid. De laatste types hebben echter automatische ontsteking: 'n concessie aan de vooruitgang...

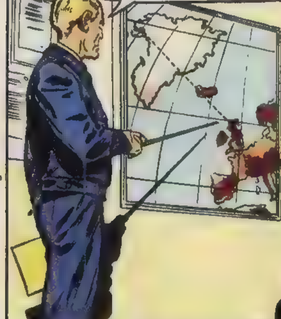
POPOPMARS VAN HET HOGE NOORD'N

Op het ogenblik vieren de Tykes er regionale triomfen. Vier rasechte Groningers, die tot voor 'n jaar nog als de gekuifde Rocking Tigers door het leven gingen, maar het via Tigers uiteindelijk op Tykes hielden. Dat is moderner en zo. En ook de kuiven zijn eraf. Tykes zijn Joop Douwma (orgel/Asterix fan), Frans Buurlage (solo/Engelbert fan), Eddie Korma (drums/Asterix fan) en Lourens Leeuw (zanger/bas/Donald Duck fan). Twee plaatjes staan op hun naam, „Double crossing time" en „Rosalee". De Tykes hadden ook een fanclub, maar sedert de release van Rosalee die, tussen haakjes, een complete miskleun was, ontbond de club zichzelf uit puur afgrijzen. De Tykes (die veel naar de Blue Cheer luisteren) hopen binnenkort een Zweedse tournee te maken. Ook een TVtje zit erin. Door hun lekker knauwende Groningse dialect hopen de boys het OOK internationaal te maken. Dat is een verheugend verschijnsel. Immers, ze zijn van grote toeristische waarde gebleken.

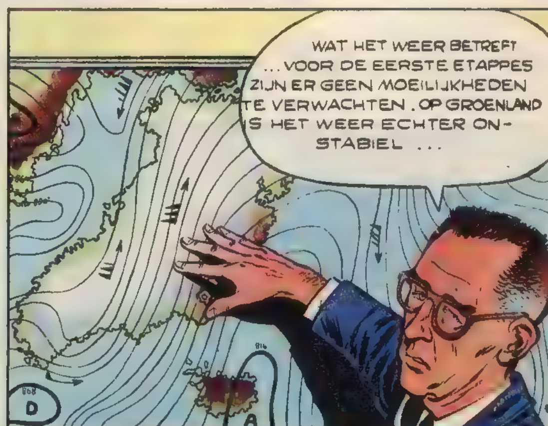
MICK TANGY

Ernest weet eigenlijk niet meer hoe hij in zijn bed is gekomen. Hij weet wel dat hij een briefje heeft met de juiste golflengte van de radio van Gina . . .

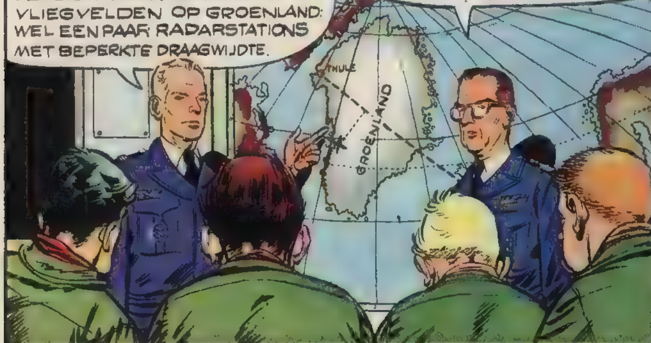

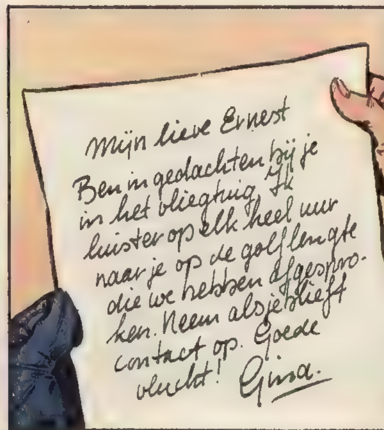

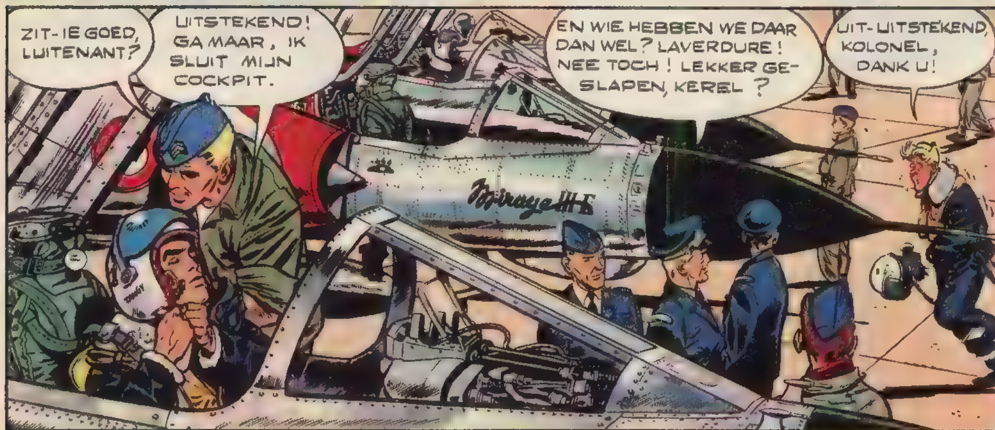
GEVAAR OP GROENLAND

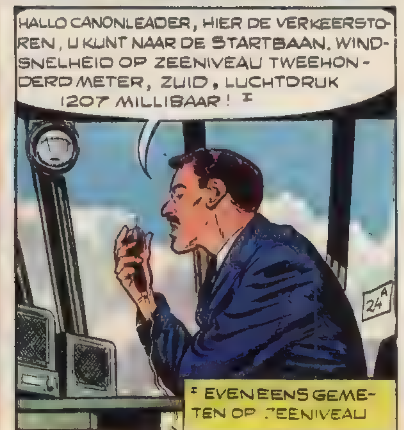
DOOR UDERZO EN J.M. CHARLIER

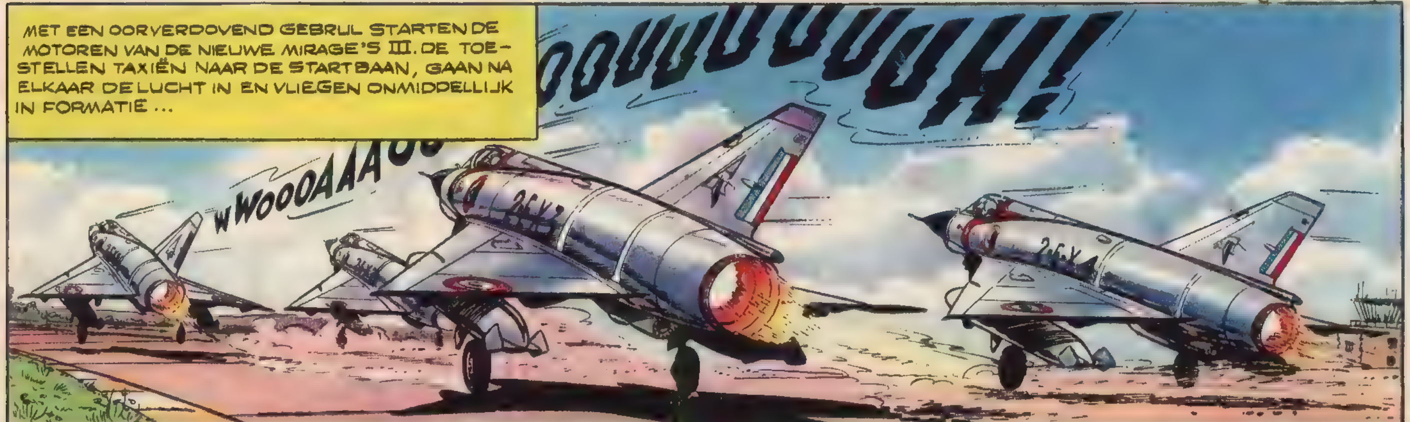

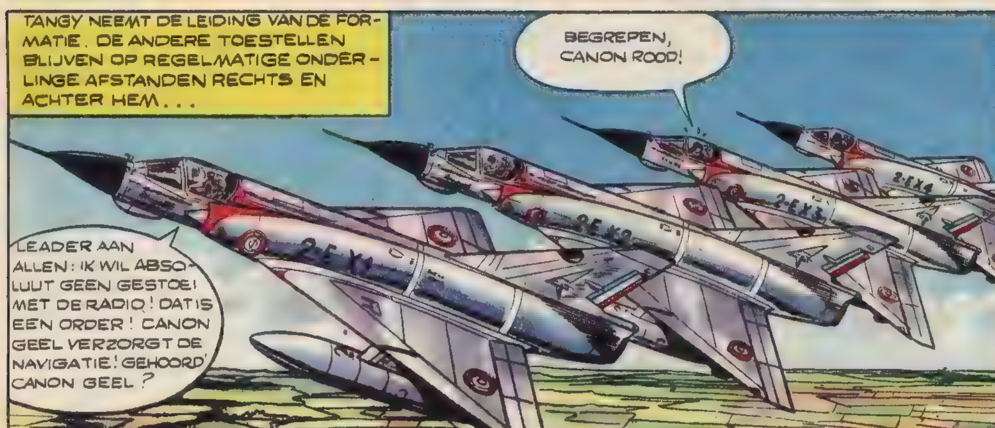

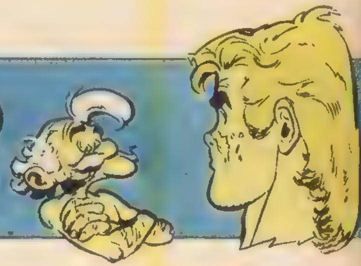

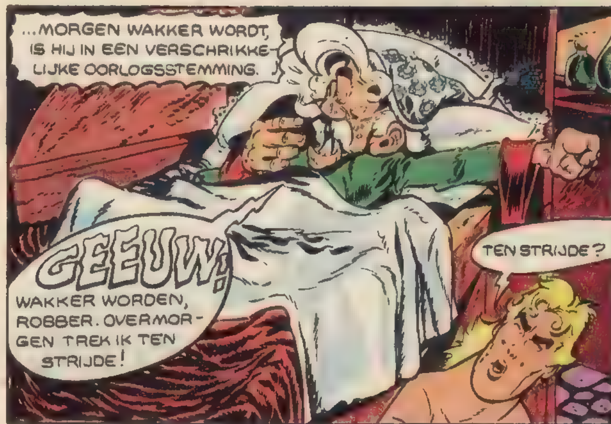
WORDT VERVOLGD

BAAS BIJL GAAT DE BARONIE DIE DE KONING HEM HEEFT GESCHONKEN, OPEISEN. DAARVOOR HEEFT HIJ EEN GOED STRIJDROS NODIG: MAAR EERST GAAT HIJ NAAR DE SMID VOOR EEN HARNAS....

Robber

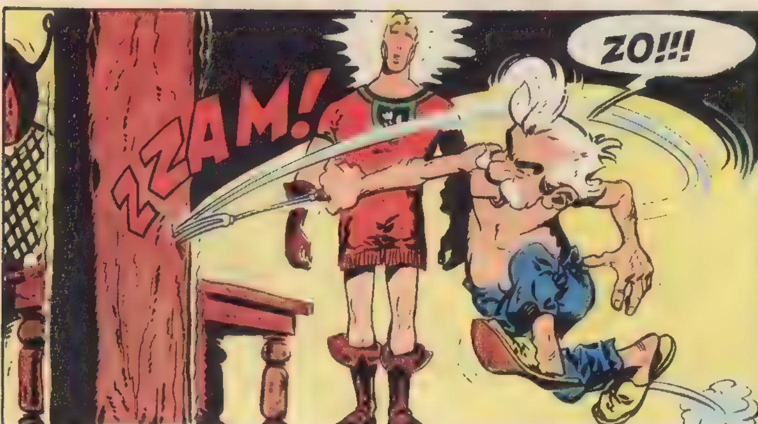

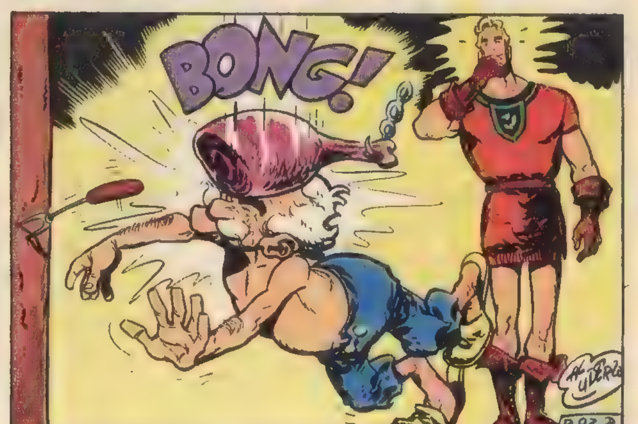

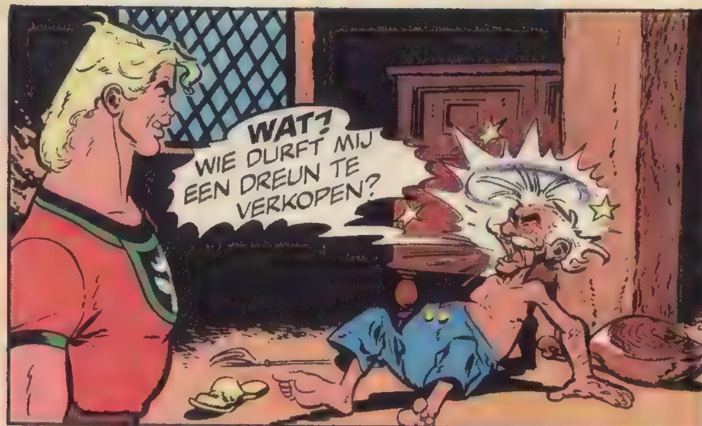

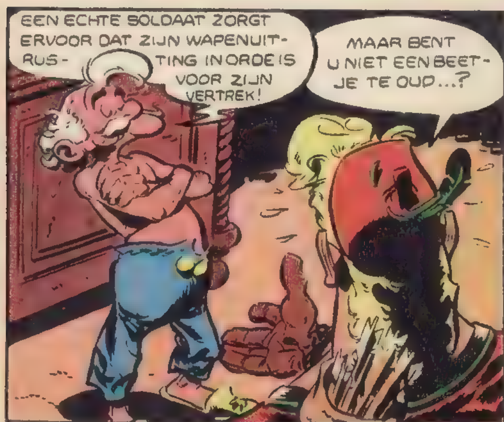

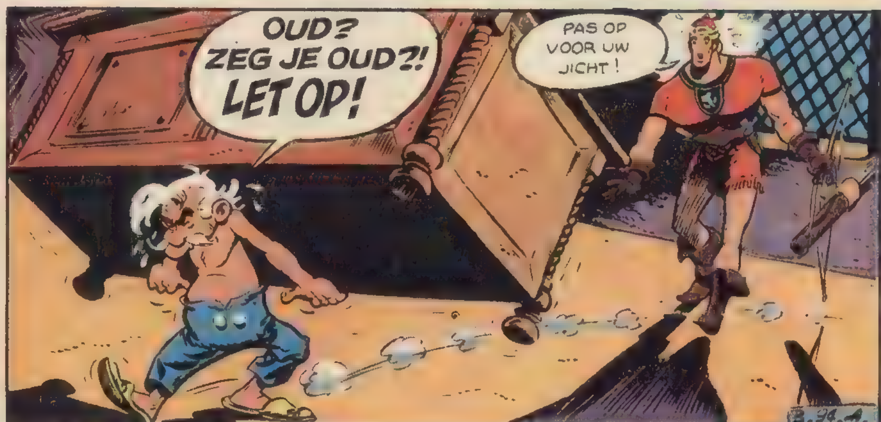
TEKST: J.M.CHARLIER EN TEKENINGEN VAN UDERZO

en de VERWENSTE BARON

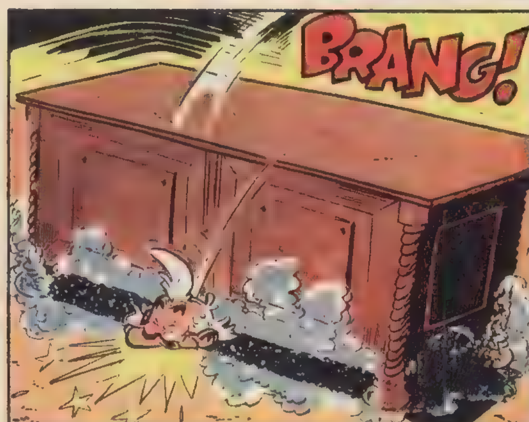

WORDT VERVOLGD

Het Paard * 3

In de godsdiensten der oude volken heeft het paard altijd een grote rol gespeeld. Daarover en over de ontwikkeling van het paard in Europa vertelt deze PEPplaat. In PEP 24 behandelde Hans G. Kresse wat het paard voor de mens (en omgekeerd) heeft betekend.

Mogelijk is het ontstaan van de Centaur (1), het menspaard uit de mythologie, te danken aan de bijgelovige vrees waarmee de primitieve boer de eerste echte ruiter aanschouwde. Ook de Indianen hadden een soortgelijke reactie toen zij de Spaanse veroveraars, de conquestadores (2), zagen. Het beroemdste mythologische paard is Pegasus (3). De Scandinaviërs meenden dat hun oppergod Odin het achtvoetige ros Sleipnir (4) bereed. De schildmaagden (Walkuren) bereden paarden langs de hemel (5). Alsvidir (6) trok de wagen van god Mani. De zonnegod Indra sneide langs de hemel in een door vurige rossen getrokken wagen (7). De (Noorse) wachter van de hemelboog, Heimdalir, reed op zijn vurige paard Gull-top (8) over de regenboog. Bij de Kelten nam de paardengodin Epona een belangrijke plaats in. De oude „goddelijke" farao's menden zelf hun strijdwagens (9) en beschouwden dit als een voorrecht. Paardrijders vormden ook in de Brons- en vroege ijzertijd een soort aristocratie die de landbouwende bevolking aan zich onderwierp. De Kelten (10) in Europa waren blijkbaar uit het Oosten afkomstig, omdat gevonden paardebitten (11) nauwe verwantschap vertonen met die uit de Kaukasus en zelfs Iran. Waarschijnlijk zijn de Kelten ook de uitvinders van het hoefijzer (12). De Romeinen gebruikten de hipposandaal (13). De Germaanse volken schijnen veelal het zwaardere slag woudpaarden bereden te hebben, waarin men wel de oorsprong van het forse ridderpaard (14) ziet. De afstammelingen daarvan vinden we tegenwoordig terug in de zogenaamde koudbloedige rassen, zoals de Jutlander (15), de Engelse Shire (16), de Percheron (17), Boulionais (18), de Belg (19), de Ardenner (20). Hun schofthoogte varieert van ongeveer 1,55 meter tot 1,90. Een andere ontwikkeling vond in Noord-Afrika en Spanje plaats. Daar was, vermoedelijk door kruising van het inheemse wilde paard met 't door de Feniciërs ingevoerde Oosterse type, het Barbarijnse of Berberpaard ontstaan. Dit paard vertoont namelijk het ramsprofiel (21), in tegenstelling tot het holle profiel van de Arabier (22). Uit dit type paard heeft zich geleidelijk — misschien door kruising met de noordse paardjes (23) der invallende Gothen en zeker door vermenging met de paarden der Moorse veroveraars (24) der zevende eeuw na Christus — het Spaanse paard, de Genet, ontwikkeld. De Genetten (een Noordafrikaans ruitervolk) reden „a la jineta" (26). De Europeanen deden dat „a la brida" (25). Ons eigen prachtige Friese paard (27) werd door het Spaanse ras veredeld. Tot de beste Spaanse paarden werden die van Andalusië (28) gerekend. De wereldberoemde Lippizaner (29) stamt ervan af, evenals de Kladruber (30). Het waren ook voornamelijk Andalusische paarden die door de Spanjaarden naar Amerika werden gebracht; daarmee werd voor het paard een geheel nieuw hoofdstuk in zijn reeds zo oude en glorievolle geschiedenis ingeleid.

DE TERUGKEER VAN STEVE

DOOR JEAN GRATON

¹) ZIE: HET VERRAAD VAN STEVE WARSON

WARSON

EEN AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT

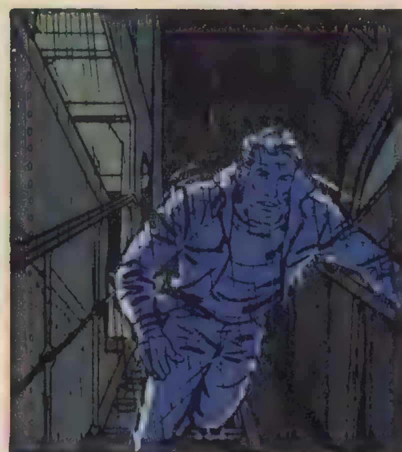

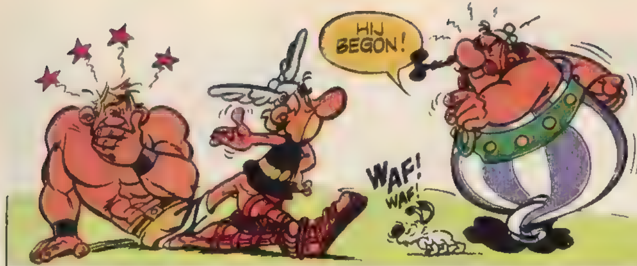

WORDT VERVOLGD

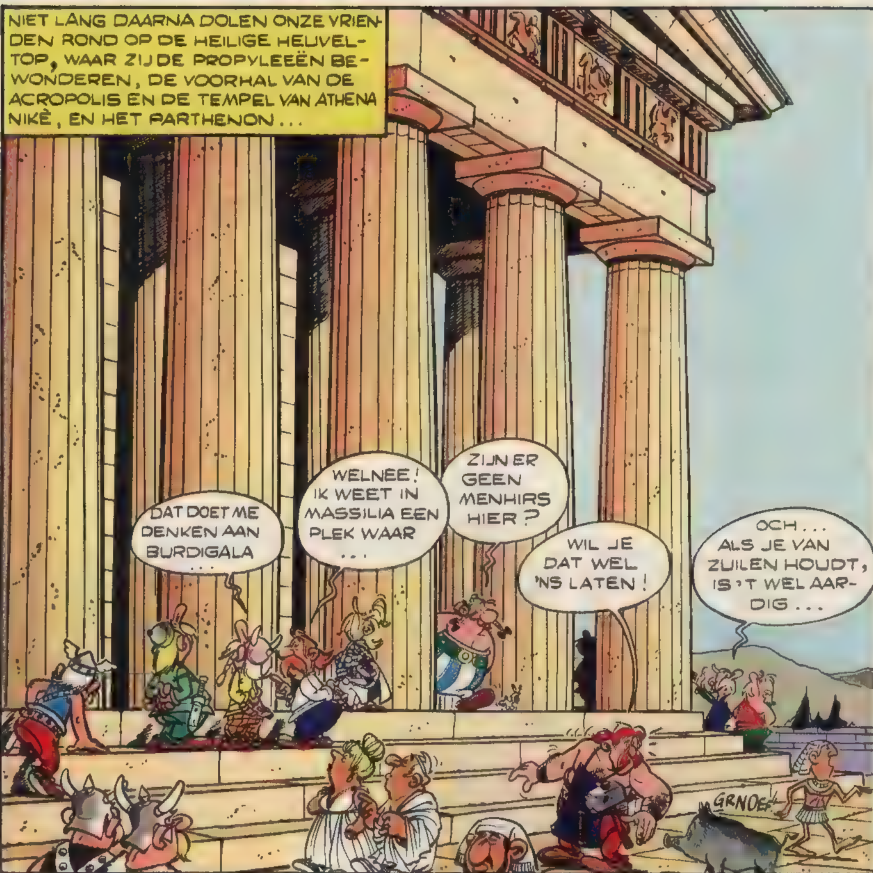

TEKST: GOSCINNY
TEK: UDERZO

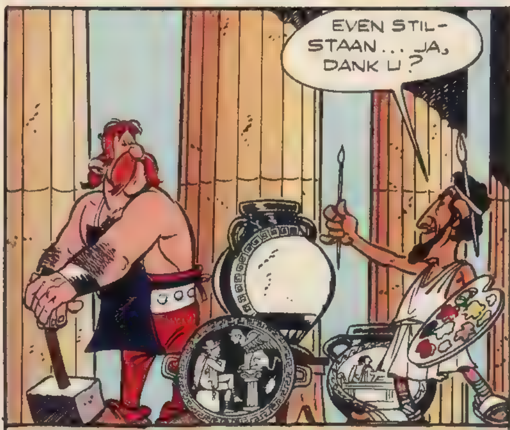
Asterix en de

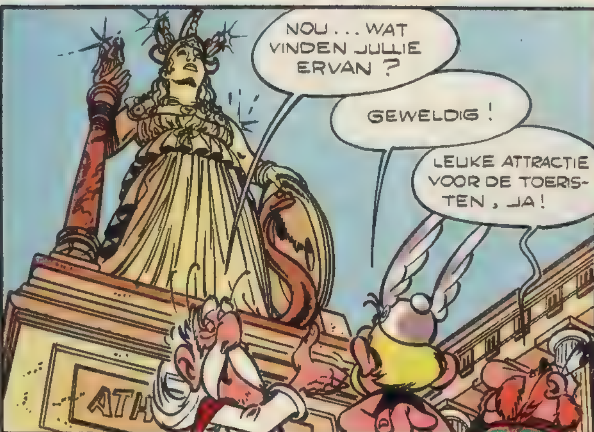

OLYMPISCHE SPELEN

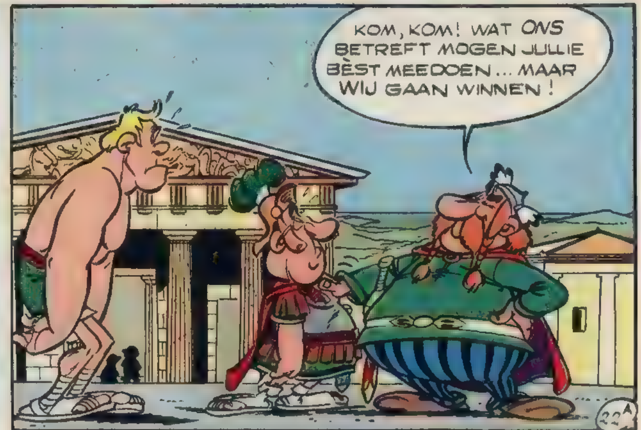
Na hun aankomst in Athene worden onze Gallische vrienden opgevangen door de gids Pingpathos, die hun onmiddellijk voor enige tijd onderdak bezorgt en voorstelt een tochtje door de stad te maken...

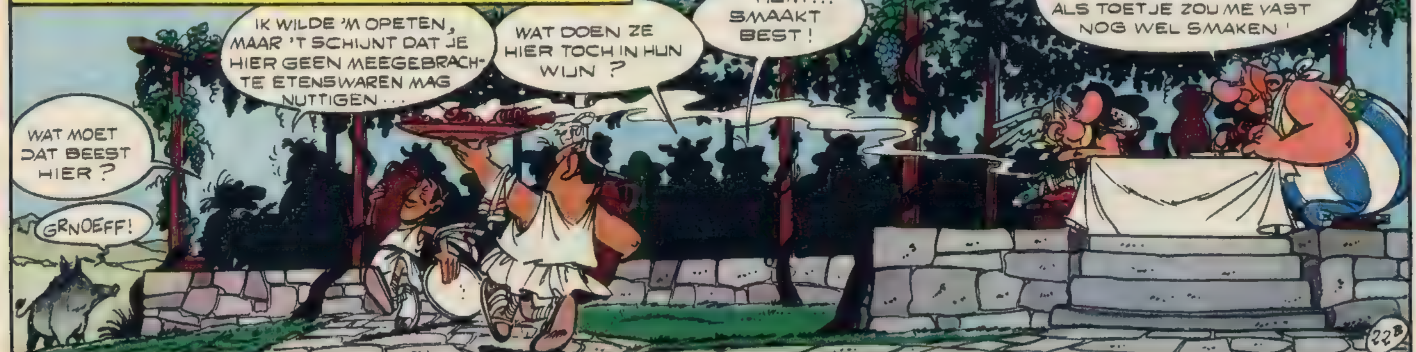

WORDT VERVOLGD.

DE ROEP VAN DE WILDERNIS

DOOR JACK LONDON
ILLUSTRATIE RENE FOLLET

PELGRIMS NAAR DE DOOD

Buck en zijn makkers komen in handen van ondeskundige, domme mensen, die geen kans zien de moeilijkheden die zich in 't bitterkoude Alaska voordoen, het hoofd te bieden. Uitputting en onbeschrijflijke ontberingen maken de honden tot machteloze dieren, ongevoelig voor de afstraffingen van de radeloze en wrede mens .....

De eerste die bezweek, was Dub, de onhandige dief die altijd werd betrapt en gestraft, maar die evengoed een trouw trekdier was geweest. Zijn ontwrichte schouderblad, dat nooit de noodzakelijke zorg en rust had gehad, werd steeds erger, tot Hall hem tenslotte uit zijn lijden hielp met zijn grote revolver. Het is bekend dat een Zuidelijke hond verhongert bij het rantsoen van 'n poolhond. De zes nieuwelingen hielden het dan ook niet lang vol. De grootste ging er het eerst onderdoor, de andere volgden in snel tempo. Tegen die tijd hadden de drie mensen al hun vriendelijkheid en zachtzinnigheid verloren. Mercedes had nu geen medelijden meer met de honden, alleen nog met zichzelf, en ze overlaadde de twee mannen met bittere verwijten. Ruzie was het enige waarvoor ze nooit te moe waren. Hun prikkelbaarheid nam toe met hun ellende. Het verbazende geduld dat mensen leren op te brengen die gewend zijn hard te zwoegen en veel te doorstaan, en dat hen verdraagzaam maakt, was bij hen ver te zoeken. Ze waren kribbig, begonnen de dag met ruzie en besloten de dag ermee. Charles en Hal dachten allebei dat ze méér dan hun helft van het werk deden en verweten dat elkaar. Soms koos Mercedes de kant van haar man, soms die van haar broer, en het resultaat was een eindeloos gekibbel. Beginnend met een dispuut om wie het brandhout moest hakken — wat alleen Hal en Charles aanging — kregen ze het al gauw over wederzijdse familieleden en politiek, en intussen bleef het vuur onaangelegd, het kamp half opgeslagen en de honden mochten wachten op hun eten. Mercedes verwachtte — net als in het Zuiden — dat zij ontzien zou worden omdat zij een vrouw was. Niet alleen klaagde ze de hele dag, maar ook voelde zij zich te vermoeid om te lopen en stond zij erop dat zij op de slee zou mogen meerijden. Ze was mooi en teer, maar ze woog evengoed 120 pond en dat was voor de zwakke en uitgehongerde honden de druppel die de emmer deed overlopen. Ze reed dagenlang mee, tot de honden tussen de luidsels neervielen en de slee stilstond. Charles en Hal smeekten haar af te stappen en te lopen, maar ze weigerde en riep in tranen de hemel tot getuige van hun onmenselijkheid jegens haar. Bij Five Fingers was het hondenvoer op en een tandeloze Indiaanse vrouw bood hun een bevroren paardehuid aan in ruil voor de revolver die het grote jachtmes aan Hals gordel gezelschap hield. Een armzalig surrogaat voor voedsel was die huid; hard als ijzer en als het was gelukt er wat van naar binnen te werken, ontdooide het in de maag tot dunne, leerachtige vezels zonder voedingswaarde en tot een hoop onverteerbaar haar.

Als in een nachtmerrie waggelde Buck voort aan het hoofd van het span. Hij trok als hij daartoe in staat was en als hij niet verder kon, viel hij neer tot de zweep hem weer overeind joeg. Zijn eens zo mooie dikke vacht had alle glans en dichtheid verloren. Zijn haar hing slap en vuil neer of kleefde aan elkaar met geronnen bloed waar Hals knuppel hem gewond had. Zijn spieren waren geslonken tot knoestige knobbels en hij was zo vermagerd dat zijn botten door zijn loshangende vel staken. Het was hartbrekend om te zien, maar Bucks hart was onbreekbaar. Dat had de man in de rode trui bewezen. Zijn maats waren er al niet beter aan toe. Ze leken wandelende geraamtes. Met Buck mee waren er nu nog zeven honden. In hun grote ellende werden ze ongevoelig voor de slagen van zweep en knuppel. De pijn leek dof en verwijderd, zoals alles wat hun ogen zagen en hun oren hoorden. Ze leefden nog maar half. Ze waren gewoon huiden met botten, waarin zwak nog wat levensvonken smeulden. Als werd haltgehouden, vielen ze neer als doden en dan doofde die vonk bijna uit, en als de zweep knalde, gloeide die vonk weer even op en dan hesen ze zich overeind en waggelden verder.

Toen kwam de dag dat Billee, de goedhartige, neerviel en niet verder kon. Hal had zijn revolver van de hand gedaan, dus nam hij de bijl en sloeg Billee de schedel in terwijl hij nog in het gareel lag. Daarna sneed hij hem los en sleepte hem uit de weg. Buck zag het, en zijn maats zagen het, en ze wisten dat dit ook hun te wachten stond. De volgende dag was het Koona's beurt; maar vijf bleven er over — Joe, te ver heen om nog kwaadaardig te zijn; Pike, kreupel en niet meer voldoende bij bewustzijn om nog te huichelen; Sol-leks, de eenogige, nog altijd trouw zwoegend in het gareel en vol spijt dat hij niet harder kon trekken; Teek, die meer slaag kreeg dan de anderen omdat hij minder moe was; en Buck, nog altijd de leider, maar niet langer de orde handhavend, de helft van de tijd blind van zwakte en zich voortslepend op de tast. Het was prachtig lenteweer, maar dat drong niet tot de mensen of de honden door. Elke dag ging de zon vroeger op en later onder en de hele dag scheen hij met een steeds fellere gloed. De spookachtige winterstilte was geweken voor het lentegemurmel van het ontwakende leven. Dat gemurmel steeg uit boven het land, vol levensvreugde, nu alles weer opleefde en bewoog wat dood en stil was geweest in al die maanden van vorst. Overal werd het kaal geboomte weer groen, lieten de vogels zich horen en kropen allerlei dieren na hun lange winterslaap te voorschijn. Van iedere helling kwam het ruisen van stromend dooi-water. En te midden van al dit nieuw ontwakend leven onder de lentezon wankelden de twee mannen, de vrouw en de honden verder, als pelgrims naar de dood. Met struikelende honden, een huilende Mercedes, een vloekende Hal en een beverige Charles vielen ze John Thortons kamp binnen aan de mond van White River. Toen ze halt hielden, vielen de honden voor dood neer. Mercedes droogde haar ogen en keek naar John Thornton. Charles ging op een houtblok zitten uitrusten. Hij bewoog zich heel langzaam en pijnlijk vanwege zijn stijfheid. Hal voerde het gesprek. John Thornton legde de laatste hand aan de steel voor een bijl die hij uit een berketak gesneden had. „Ze hebben ons daarginds verteld dat de weg niet begaanbaar zou zijn nu het dooit en dat we maar beter niet verder konden gaan," zei Hal, in antwoord op Thorntons raad zich niet meer op het zwakke ijs te wagen. „Ze zeiden ons dat we White River nooit zouden halen, en toch zijn we hier." Dat laatste werd op een spottende, triomfantelijke toon gezegd. John Thornton antwoordde: „Ze hebben je de waarheid gezegd. Het ijs is niet meer te vertrouwen. Alleen gekken — met het stomme geluk van gekken — kunnen het halen. Ik zeg je eerlijk dat ik me niet op dat ijs zou wagen, nog niet voor al het goud van Alaska." „Dat is dan zeker omdat u geen gek bent," zei Hal. „Evengoed zullen wij toch maar verder gaan naar Dawson." En hij ontrolde zijn zweep. „Overeind, Buck! Hé! Opstaan! Vooruit!" Thornton ging verder met snijden. Hij wist dat het nutteloos was een gek tegen te houden, en een paar gekken minder op de wereld zou de gang van zaken niet verstoren. Maar het span stond niet op bij het bevel. Het verkeerde al lang in het stadium dat er slagen nodig waren om het in beweging te krijgen. De zweep striemde neer. John Thornton kneep zijn lippen op elkaar. Sol-leks was de eerste die overeind krabbelde. Teek volgde. Daarna Joe, jankend van pijn. Pike deed alle moeite. Tweemaal viel hij om, maar bij de derde poging wist hij te blijven staan. Buck probeerde het niet eens. Hij bleef kalm liggen waar hij neergevallen was. Telkens weer raakte de zweep hem met snijdende slagen, maar hij bewoog zich niet en jankte niet. Verscheidene malen leek het erop dat Thornton iets zeggen wou, maar zich bedacht. Zijn ogen werden vochtig en, toen de zweep bleef striemen, stond hij op en begon weifelend heen en weer te lopen. Dit was de eerste keer dat Buck dienst weigerde, op zichzelf al genoeg reden om Hal woedend te maken. Hij verwisselde de zweep voor de knuppel. Buck weigerde in beweging te komen onder de regen van zware slagen die nu op hem neerviel. Net als zijn maats was hij amper in staat op te staan, maar hij als enige was ook niet van plan om op te staan. Hij had een vaag voorgevoel van naderend onheil. Dat voorgevoel was er al toen hij de slee de oever optrok en het was er nog. De hele dag had hij het dunne, half ontdooide ijs onder zijn voeten gevoeld en het had hem gewaarschuwd dat zijn meester bezig was hem naar een ramp te drijven.

En toen, plotseling, zonder waarschuwing, sprong John Thornton met een rauwe kreet als van een dier op de man met de knuppel toe. Hal werd achteruit geworpen, alsof hij getroffen werd door een vallende boom. Mercedes gilde. Charles keek treurig toe, veegde zijn waterige ogen af, maar was te stijf om overeind te komen. John Thornton stond over Buck heengebogen, probeerde zijn zelfbeheersing terug te krijgen, was te opgewonden om te kunnen spreken. Eindelijk kon hij uitbrengen: „Als je die hond nog eens slaat, vermoord ik je!" „Het is mijn hond," antwoordde Hal, het bloed van zijn mond vegend. „Bemoei je er niet mee of ik rijg je aan mijn mes! Ik ga naar Dawson!" Thornton stond tussen hem en Buck in en maakte geen aanstalte om uit de weg te gaan. Hal trok zijn lange jachtmes.

Thornton sloeg Hal met de bijlsteel op de vingers zodat het mes op de grond viel. Hij mepte nog eens toen Hal probeerde het mes op te rapen. Toen bukte hij zich, raapte het zelf op en sneed Bucks leidsels door. Hal had geen vechtlust meer over. Bovendien, hij had zijn handen — of liever zijn armen — vol aan zijn zuster. En Buck zou toch niet meer in staat zijn de slee te trekken. Een paar minuten later verlieten ze het kamp en gleden de rivier op. Buck hoorde ze vertrekken en tilde zijn kop op om het te zien. Pike liep voorop, Sol-leks achter, en tussen hen in liepen Joe en Teek. Ze hinkten en wankelden. Mercedes zat op de zwaarbeladen slee. Hal stuurde. Charles kwam wat achteraan. Terwijl Buck hen nakeek, knielde Thornton naast hem en onderzocht met ruwe vriendelijke handen of er botten gebroken waren. Toen hij zijn onderzoek beëindigde — Buck was er vanaf gekomen met een flink aantal kneuzingen — was de slee al een kwart kilometer van hen vandaan. De hond en de man bleven kijken. Opeens zagen ze het achtereind van de slee wegzakken, als in een gat, en het vooreind omhoog komen, met Hal eraan. Een groot gedeelte van het ijs bezweek en honden zowel als mensen verdwenen. Een gapend gat was alles wat er nog te zien was. John Thornton en Buck keken elkaar aan. „Jij arme duivel," zei John Thornton en Buck likte zijn hand.

VOLGENDE WEEK:
De hond van John Thornton

AGENT 327

Agent 327 heeft 't geluk opgepikt te worden door zeezeiler Tietjerksteradeel. Helaas barsten alle bierflessen aan boord. Reden om aan land te gaan....

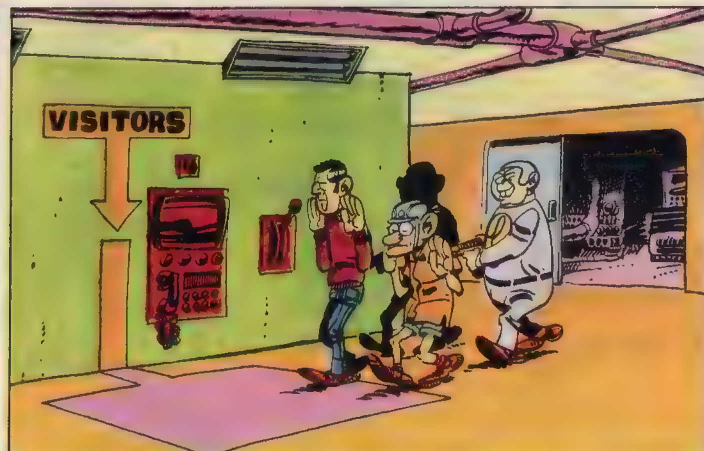

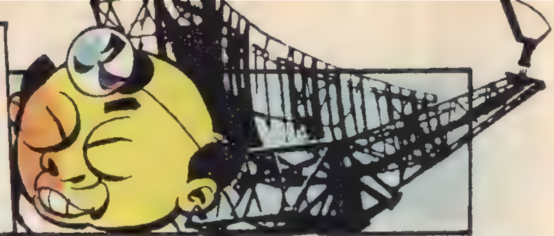

NAAM: IJZERBROOT,Hendrik
CODENUMMER: 327
DOSSIERVERWIJZING: zie onder M,(dossier Dr.Maybe)
OPDRACHT: nr.1 DE STEMKWADRATER
RAPPORT DOOR: Martin Lodewijk
OPMERKINGEN: vrijgegeven voor publicatie in PEP;
zie Alg.K.S.010-251610 ref.Deuxième Bureau,CIA,

DUPLICAAT

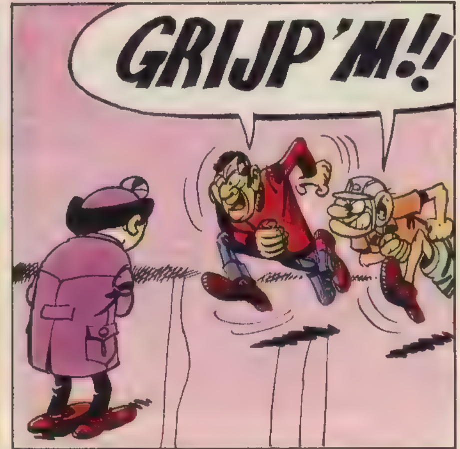

WORDT VERVOLGD

DE JACHT OP HET

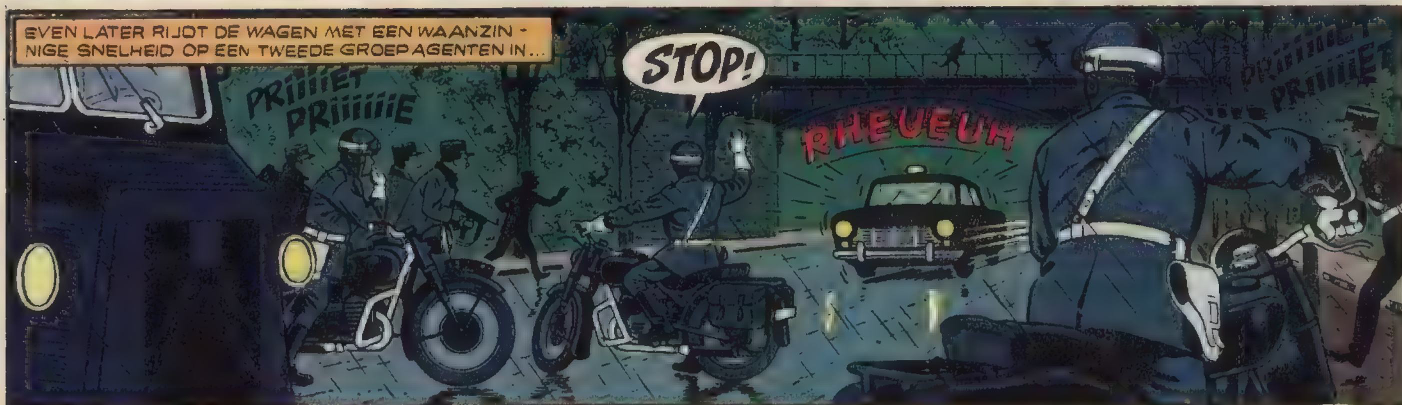
DOOR E.P.JACOBS

De wagen waarin Duranton en Sharkey zaten, is verongelukt. Sharkey is bewusteloos;

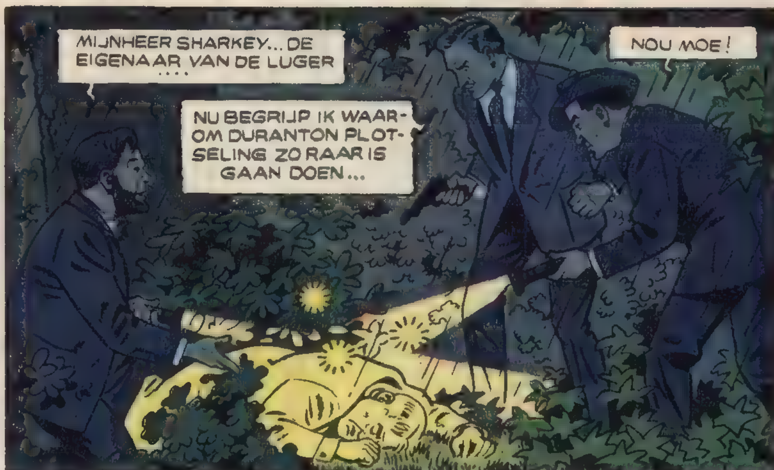
HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN
BLAKE EN MORTIMER

Duranton zoekt 'n plek om 't halssnoer te verbergen. Hij is radeloos. De politie zit hem op de hielen. Dan ontdekt hij 'n draaimolen.

WAT ZIJN WE STOM GEWEEST! WE PROBEERDEN TE VOORKOMEN DAT DURANTON VAN BUITENAF GEHOLPEN WERD, TERWIJL SHARKEY AL LANG EN BREED IN DIE WAGEN ZAT. DAT ONGELUK WAS NATUURLIJK NIET DE BEDOELING!

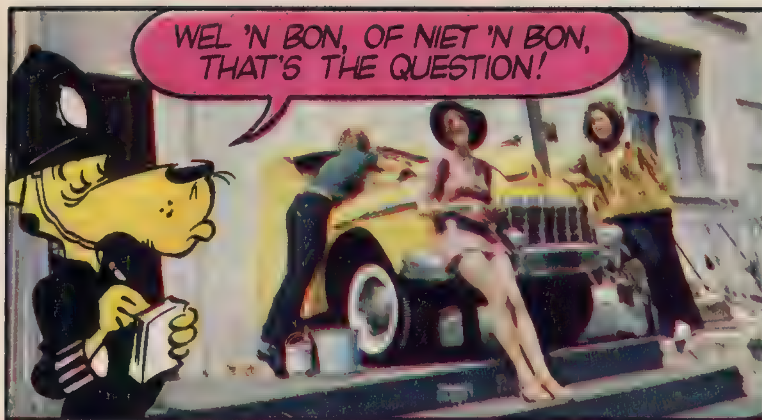

WORDT VERVOLGD

De eigenares van de boetiek **Granny Takes a Trip** in Chelsea (Londen), heeft op originele wijze haar winkelpandje versierd met het voorste gedeelte van een bejaarde Dodge. Ze kocht het wrak voor 200 gulden, heeft het middendoor gezaagd en knalgeel geschilderd. De gehele dag drentelen nu parkeerwachters om de auto heen, maar zij weten niet goed hoe zij dit twijfelachtige geval zullen benaderen. Je kunt toch moeilijk een hele bekeuring geven als er maar een halve auto in overtreding blijkt te zijn.

ADAMO!

Zoetgevooisde Adamo, die eens met ,,Vous permettez, monsieur'' HET Nederidool was, heeft een trip naar het bungalowpark van de Mahareshi gemaakt. Of hij slechts verrijkt met dit vrolijke beest terugkwam? Da's niet te hopen voor onze Adamo!

Nancy, veelbesproken dochter van The Voice Sinatra, zal samen met haar vader een nieuwe tv-show opnemen die misschien hier met de Kerst te zien is. Eregast in dit programma wordt Elvis de Pelvis, die rond die tijd de opnamen voor zijn nieuwste film ('n harde western) wel beëindigd zal hebben.

De Pontiac-afdeling van General Motors lanceert deze vuurpijl, die volledig afrekent met de luchtweerstand. Deze Firebird is 38 cm lager en 30 cm langer dan zijn naamgenoot. Terwille van de stroomlijn werden alle uitsteeksels weggemoffeld.

MOOSJENS OF ANALYSE VAN EEN PHOTO!

Louis „still going (Arm)-strong" zette de popwereld voor schut door met een enorme kraker op de proppen te komen! What a wonderful world was 'n first class sure shot, om het eens echt op z'n Hollands te zeggen. Armstrong haastte zich nog enkele dergelijke plaatjes vol te zingen. Vergeefs, Louis' stem bleek ondanks zijn grote aantal fans niet voor toptien-prolongatie geschikt. Dan maar weer terug naar de trompet!

WEL VERHIP! ZIE IK ALWEER DUBBEL!!

11 1

AUTO SPEEDWAY

Mogen we je even lekker maken? Een spectaculair mengseltje van stockcar-races, Grand Prix en motor-speedway, overdonderd met 't spektakel van jankende cilinders, in de heerlijke stank van geschroeid rubber en methyl-alcohol: dat is autospeedway, een stoffig schouwspel waarover binnenkort meer.

LOUIS de FUNES

de bekende Franse komiek, heeft zich tijdens de stakingen in zijn land vermaakt. Hij trok zich terug op zijn kasteel in Clermont, waar hij hartstochtelijk exotische bloemen en planten kweekt. Met net zoveel succes als van zijn films.

blmstv * lllrvin!

* HEEL GOED, **HAILWOOD!**

Nu Mike „the Bike" Hailwood voor Honda niet meer in motor-races mag uitkomen, lag niets hem meer in de weg om eindelijk dat vette contract van signor Enzo Ferrari te tekenen. Gelijk heeft-ie! Het gaat eventjes harder! Of Mike ook in de vuurrode Italiaanse bolide naar evenveel lauwerkransen rijdt........?

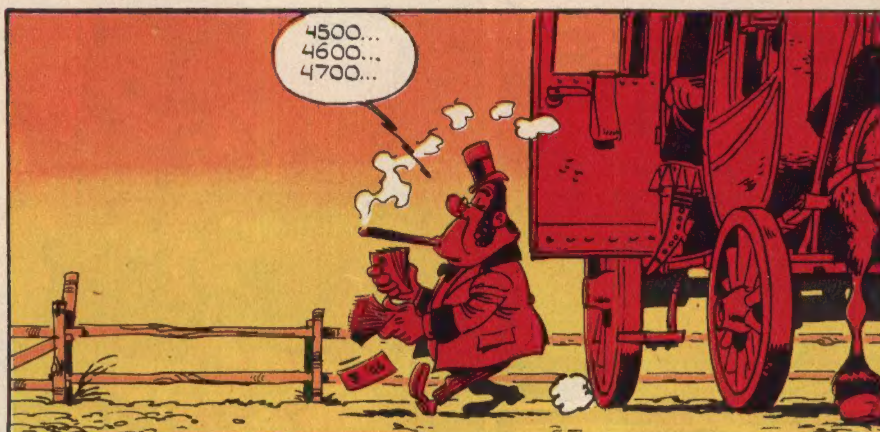
Zomaar een foto van de Motions, waarbij we ons afvragen waarom popgroepen, hoe bekender ze worden, steeds saggerijniger op de kiek moeten. Rudy Bennet kijkt alsof-ie de fotograaf niet vertrouwt..., en die middelste figuur brrrr... en Rudy's broer Sieb (uiterst rechts) staat aan de grond genageld of hij Dracula in eigen persoon waarneemt. En let op het verdekt opgestelde personage half achter Rudy! Men zou zeggen dat hij er te beroerd voor is om er bij te horen, maar.... het is de bassist! Je ziet het, deze afbeelding mag gerust een foto vol pikante bijzonderheden genoemd worden.

SAMENSTELLING HENK ALBERS

DE REIS TOT CARSON CITY GAAT VAN HALTE TOT HALTE VERDER ZONDER NOEMENSWAARDIGE VOORVALLEN.....

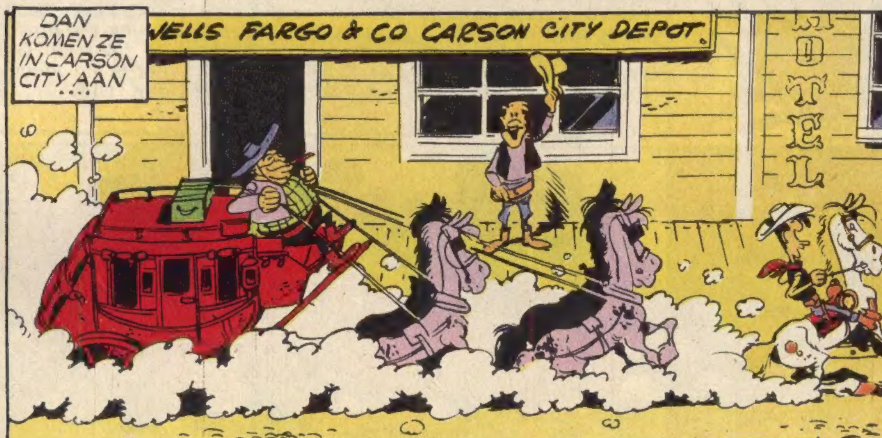

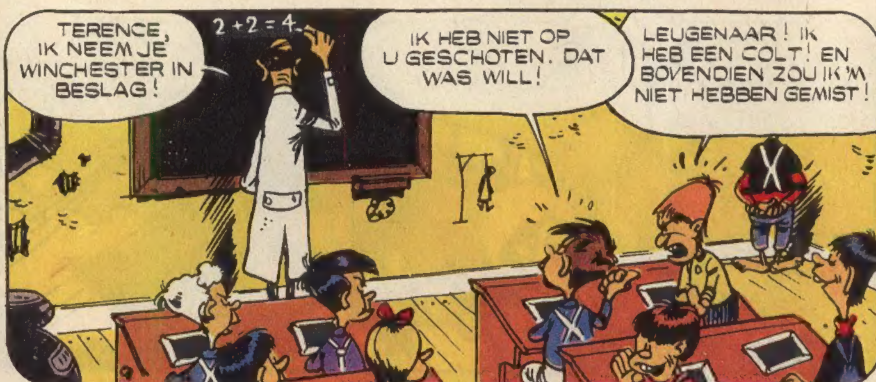

POSTKOETS

Oliver heeft zich ontpopt als 'n man die met eerlijk spelen enorme bedragen wint; dat is het enige vermeldenswaardige dat er over dit saaie traject van de postkoets te vertellen valt...

BLACK BART WAS EEN SCHOOLMEESTER IN CALIFORNIË. ZIJN WOELIGE EN ONOPGEVOEDE LEERLINGEN VERGALDEN ZIJN LEVEN....

IEDERE DAG REDEN VOOR DE SCHOOL POSTKOETSEN VOORBIJ...

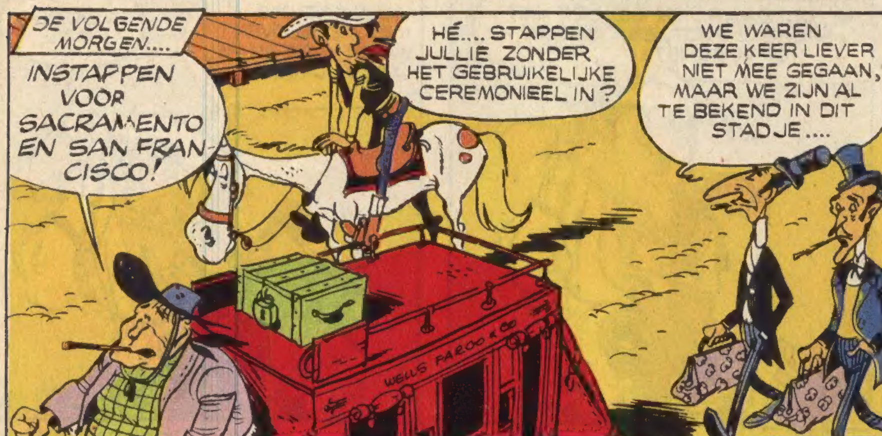
OP 'N GOEDE DAG IN DE VAKANTIE WAS BART HET BEU. GEMASKERD VIEL HIJ MET EEN INBESLAGGENOMEN WINCHESTER EEN POSTKOETS AAN...

EN SINDSDIEN HEEFT BLACK BART 27 KOETSEN GEPLUNDERD (HISTORISCH CIJFER)....

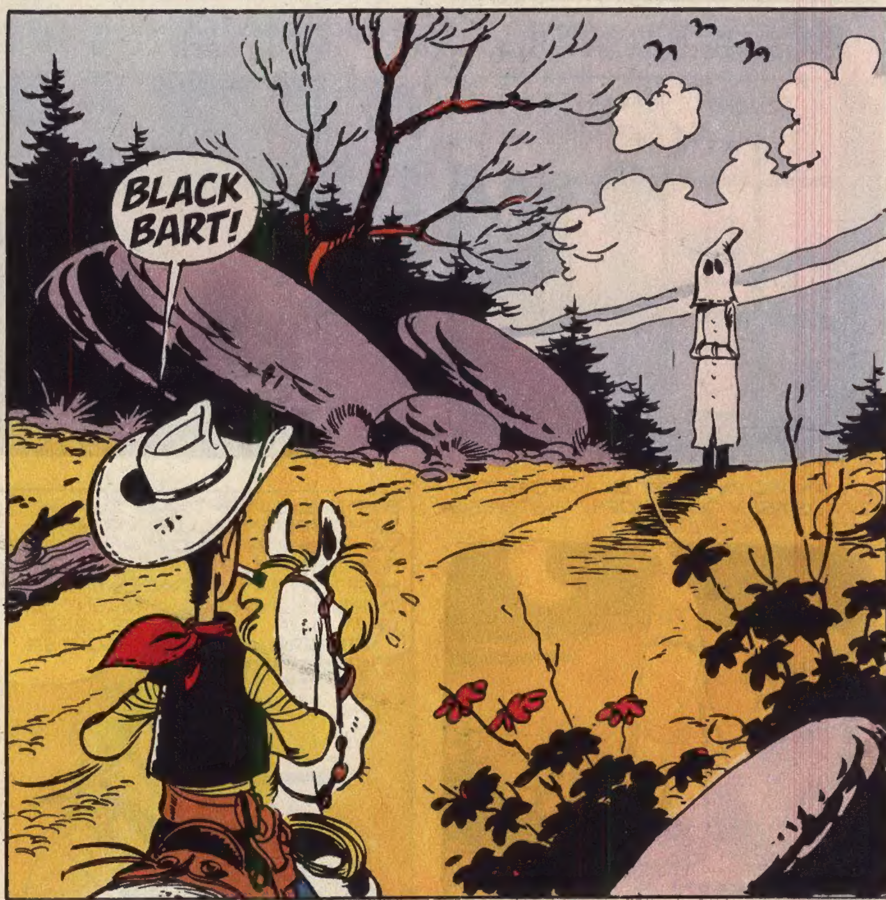
LUCKY LUKE
DE POSTKOETS

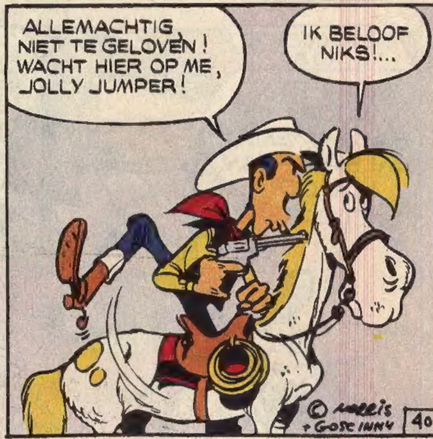

WORDT VERVOLGD